

17+

YOLIO

RIZIKO

HLAVNE SA NEZAPLIESŤ SO SÚPEROM!

ELLE KENNEDYOVÁ

ELLE KENNEDYOVÁ

RIZIKO

Preložila Klára Kruteková

Riziko
Elle Kennedyová

Elle Kennedy

THE RISK

Copyright © 2019. THE RISK by Elle Kennedy

Translation © 2022 by Klára Kruteková

Slovak edition © 2022 by IKAR, a.s.

ISBN 978-80-551-8053-3

1

Brenna

Mešká.

Nie som úplná sviňa. Keď chalan mešká na rande, obvyčajne som ochotná počkať päť minút. Päťminútovú nedochvilnosť dokážem odpustiť.

Aj pri siedmich som ešte chápvavá, ak mi počas nich zavolá alebo pošle esemesku, že bude meškať. Doprava vie človeku poriadne zavariť.

Po desiatich minútach mi už dochádza trpezlivosť. A ak mi ten neohľaduplný pako ani nezavolá... ďakujem, neprosím. Odchádzam.

Po pätnástich minútach... hanba mi. Prečo v tej reštaurácii ešte trčím?

Alebo, v tomto prípade, v bistre.

Sedela som v boxe u Delly, hastingskom bistre v štýle päťdesiatych rokov. Hastings je mestečko, ktoré sa v uplynulých rokoch stalo mojím domovom. Našťastie, nemusím domovom nazývať aj otcov dom. Bývame síce v rovnakom meste, no pred prestupom na Briarskú univerzitu som mu jasne povedala, že sa k nemu nenastahujem. Raz som z hniezda už vyletela. Nemienila som priletieť späť a znovu znášať jeho prílišné ochraňovanie a otrasné varenie.

„Dáš si ešte kávu, zlatko?“ Kučeravá čašníčka, asi tridsiatnička, v bielo-modrej uniforme s menom „Stacy“ na menovke hodila na

mňa ľútostivý pohľad. Očividne si domyslela, že sa na mňa vykašľal chlap.

„Nie, ďakujem. Poprosím si účet.“

Pred odchodom z bistra som vytiahla mobil a napísala kamarátke Summer. Bola to jej chyba. Musela teda zniesť môj hnev.

JA: *Vykašľal sa na mňa.*

Summer okamžite odpísala. Akoby sedela s mobilom v ruke a čakala, kedy sa jej ozvem. „Akoby“ škrtám. Stopercentne to tak bolo. Tá potvora je neskutočne zvedavá.

SUMMER: *Doriti! Nie!!*

JA: *Veru tak.*

SUMMER: *Pako. Strááášne ma to mrzí, Bee.*

JA: *Vlastne sa ani nečudujem. Je to futbalista a to sú vychýrení pakovia.*

SUMMER: *Myslela som si, že Jules je iný.*

JA: *Tak si sa mýlila.*

Na displeji poskakovali tri bodky. Vedela som, čo bude nasledovať. Ďalšie dlhokánske ospravedlnenie, na ktoré nemám náladu. Nemala som náladu na nič, len zaplatiť za kávu, vrátiť sa do svojho krpatého bytu a vyzliecť si podprsenku.

Hlúpy futbalista. Kvôli nemu som sa maľovala. Áno, malo to byť len rande pri káve, no aj tak som si dala na vzhľade záležať.

Práve som sa hrabala v peňaženke a hľadala drobné, keď na stôl dopadol tieň. Predpokladala som, že je to Stacy s účtom. Omyl.

„Jensenová,“ zaznel drzý mužský hlas. „Vykašľal sa na teba, čo?“

Dokelu. Zo všetkých ľudí, čo sa mohli v bistre ukázať, bol tento posledný, ktorého som túžila vidieť.

Jake Connelly vkĺzol do boxu a ja som ho namiesto úsmevu privítala podozrievavým zachmúrením. „Čo tu robíš?“ opýtala som sa.

Connelly je kapitán harvardského hokejového tímu, čiže náš nepriateľ. Harvard a Briar sú odvekí rivali a môj otec je zhodou okolností hlavným trénerom tímu druhej spomínanej univerzity. Trénuje ho už desať rokov a za ten čas vyhral tri šampionáty. Jensenova doba – tak to nazvali v jednom novinovom článku. Jeho autor venoval celú stranu opisu tohtoročnej úspešnej sezóny Briaru. Bohužiaľ, darilo sa aj Harvardu, a to práve vďaka hviezde sediacej teraz oproti mne.

„Bol som neďaleko.“ Zelené oči sa mu pobavené zaleskli.

Naposledy som ho zazrela spolu s jeho spoluhráčom špehovať na zápase v briarskej aréne. A pár dní nato sme ich v spoločnom zápase nakopali do zadku. Samozrejme, bolo to pre nás skvelé zadostučenie za to, ako nás v predchádzajúcom zápase sezóny nabili oni.

„No jasné. Náhodou si sa ocitol v Hastingse. Nebývaš v Cambridgei?“

„A?“

„To je hodina cesty odtiaľto,“ uškrnula som sa. „Nevedela som, že mám stalkera.“

„Dostala si ma. Stalkujem ňu.“

„To mi skutočne lichotí, Jakey. Už dávno ma nikto tak neobdivoval, že kvôli mne meral cestu do iného mesta.“

Pomaly roztiahol pery do úsmevu. „Pozri. Môžeš byť sexi, koľko chceš...“

„Ó, tak ty ma považuješ za sexicu?“

„... určite by som nemíňal benzín na to, aby mi niekto rozdrvil gule. Prepáč, ale musím ňu sklamať.“ Prehrabol si tmavé vlasy. Mal ich o čosi kratšie než minule a na brade sa mu vynímalo jemné strnisko.

„Hovoríš to, akoby som mala záujem o tvoje gule,“ odvetila som prehnane prívetivo.

„Myslím gule obrazne. S tými skutočnými by si si neporadila,“ doberal si ma. „Sexica.“

Tak silno som zagúľala očami, až som si takmer natiahla sval. „No tak, Connelly. Čo tu robíš?“

„Bol som navštíviť kamoša. A sem som prišiel na kávu.“

„Ty máš kamoša? To sa mi uľavilo. Videla som ťa so spoluhráčmi, no oni musia predstierať, že ťa majú radi, pretože si kapitán.“

„Majú ma radi, pretože nemám páru.“ Znovu sa na mňa zaškeril.

Pri takomto úškrne sa ženám spúšťajú nohavičky samy od seba. Teda tak ho raz opísala Summer. Prisahám, že tá pipka je nezdravo posadnutá Connellyho vzhľadom. Opisuje ho slovami ako: megasexi, explózia vaječníkov, na zožranie, pretiahnutelný.

So Summer sme sa poznali len dva mesiace. No stačilo tridsať sekúnd, aby sme sa stali najlepšimi kamoškami. Na Briar prestúpila z inej výšky po tom, ako nechtiac podpálila dom sesterstva – ako by som tú pojašenú ženskú nemohla zbožňovať? Študuje módu, je s ňou zábava a je presvedčená, že si brúsim zuby na Jaka Connellyho.

Mýlila sa. Ten chalan je síce fešák a fenomenálny hokejista, no zároveň je veľký hráč aj mimo klziska. To, nie je nič nezvyčajné. Mnohí športovci vyhladávajú pipky, ktoré po prvé, sú povolné, po druhé, neprekáža im, že nepôjde o vzťah, a po tretie, vždy budú na druhom mieste po športe – nech je akýkoľvek.

Ja k nim však nepatrím. Tá prvá podmienka mi nie je až taká cudzia, no druhá a tretia sú pre mňa neprípustné.

Nehovoriac o tom, že otec by ma zaživa stiahol z kože, keby zisťoval, že chodím s NEPRIATEĽOM. Otec a tréner Daryl Pedersen sú dlhoroční konkurenti. Podľa otca tréner Pedersen vo voľnom čase obetuje bábätká satanovi a praktikuje čiernu mágiu.

„Mám veľa kamošov,“ dodal Connelly a mykol plecami. „Vrátane blízkeho kamoša, ktorý chodí na Briar.“

„Keď ma niekto presviedča, že má veľa kamošov, je mi jasné, že žiadnych nemá. Kompenzácia, vieš?“ usmiala som sa nevinne.

„Na mňa sa aspoň nikto nevykašľal.“

Úsmev mi ochabol. „Nevykašľal sa na mňa,“ zaklamala som, no v tej chvíli sa pri nás objavila čašníčka a prezradila ma.

„Tak si prišiel!“ Pri pohľade na Jaka sa jej v očiach zračila úľava. A keď si ho poriadne prezrela, pridala sa k nej obdiv. „Už sme sa začali obávať.“

My? Nevedela som, že v tejto potupnej situácii mám partnerku.

„Cesty sú šmykľavé," povedal jej Jake a kývol na okná bistra.

Po sklenených tabuliach stekali pramienky dažďa. V tom sa na tmavej oblohe zablysko. „V daždi musí byť šofér mimoriadne opatrný."

Horlivo pritakala. „Za dažďa sú cesty hrozne mokré."

Ale hovno. *Za dažďa sú cesty mokré.* Zavolajte niekto komisii na Nobelovu cenu.

Jakovi mykalo kútikmi úst.

„Donesiem ti niečo na pitie?" opýtala sa.

Hodila som naňho varovný pohľad.

Zaškeril sa na mňa a otočil sa k nej. „Dal by som si kávu..." zažmúril na jej menovku, „... Stacy. A to isté pre moju nahnevanú priateľku."

„Ja kávu nechcem a nie som jeho priateľka," zavrčala som.

Zmätená Stacy zažmurkala. „Aha. Ale..."

„Je to harvardský špión, ktorého sem poslali, aby vyňuchal špinu na briarský hokejový tím. Nič mu nenos, Stacy. Je to nepriateľ."

„Dramatizuje," zachechtal sa Jake. „Ignoruj ju, Stacy. Len sa hnevá, lebo meškám. Dáme si dve kávy a nejaký koláčik. Napríklad..." Pohľadom zaletel na vitrínu pri bare. „Dopekla, neviem sa rozhodnúť. Všetky vyzerajú chutne."

„Áno, vyzeráš tak," začula som Stacy zamrmlať si popod nos.

„Prosím?" opýtal sa, no jeho úsmev napovedal, že jej veľmi dobre rozumel.

Zapýrila sa. „Och, len vravím, že zostali už len broskyňové a pekanové."

„Hmmm." Olizol si spodnú peru. Neskutočne sexi. Všetko na ňom bolo sexi. Preto som ho neznášala. „Vieš čo? Dáme si z každého po jednom. S priateľkou sa o ne podelíme."

„Tak to ani náhodou," odporovala som veselo, no Stacy sa už náhlila po hlúpe koláčiky pre kráľa Connellyho.

Doriti.

„Počúvaj. Aj keby som si s tebou rada poklebetila o tom, aký ste nahovno tím, som príliš unavená, aby som ťa dnes večer urážala.“ Snažila som sa vyčerpanie skryť, i tak sa mi však vkradlo do hlasu. „Chcem ísť domov.“

„Ešte nie,“ zvažnel. „Neprišiel som do Hastingsu za tebou, ale teraz, keď sme spolu na káve...“

„Proti mojej vôli,“ skočila som mu do reči.

„... musíme sa o niečom porozprávať.“

„Nevrav,“ neubránila som sa zvedavosti. Zakryla som ju sarkazmom. „Neviem sa dočkať.“

Jake zopäl ruky a oprel sa o stôl. Mal ich dokonalé. Fakt dokonalé. Mužskými rukami som trochu posadnutá. Keď ich má chlap primalé, okamžite ma prestane vzrušovať. Ak ich má priveľké a mohutné, mám mierne obavy. No Connelyho obdaroval Boh dokonalými exemplármi. S dlhými, no nie kostnatými prstami. S veľkými a silnými, no nie mohutnými dlaňami. Nechty mal čisté, ale na dvoch hánkach som si všimla začervenanie a prasklinky. Asi od bitiek na ľade. Nevidela som mu brušká prstov, no stavila by som sa, že sú mozolnaté.

Milujem ten pocit, keď mi mozolnaté mužské ruky behajú po nahom tele, škrabkajú mi bradavky...

Och, nie. V prítomnosti tohto chalana nemám nemravné myšlienky povolené.

„Chcem, aby si sa držala čo najďalej od môjho kamoša.“ Aj keď to vyhlásenie zakončil odhalením zubov, úsmevom by som to nenazvala. Pôsobilo to skôr zúrivo.

„Akého kamoša?“ Obaja sme vedeli, koho myslí. Počet harvardských hráčov, s ktorými som si začala, by sa dal spočítvať na jednom prste.

S Joshom McCarthym som sa zoznámila na jednej harvardskej párty, kam ma Summer raz vytiahla. Keď zistil, že som dcéra Chada Jensena, najprv spanikáril, no potom sa spamätal, ospravedlnil sa mi

cez sociálnu sieť a odvtedy sme sa niekoľkokrát stretli. McCarthy je chutný a skvelý kandidát na priateľa s výhodami. Býva v Bostone, takže by ma nemohol zahŕňať prejavmi náklonnosti a neohlásene sa mi objaviť pred dverami.

Samozrejme, dlhodobý vzťah s ním neprichádzal do úvahy. A nie- len preto, lebo otec by ma zabil, keby sa o tom dozvedel. Prekážalo mi na ňom aj to, že neovláda umenie sarkazmu a ak práve nemám v ústach jeho jazyk, je s ním pomerne nuda.

„Myslím to vážne, Jensenová. Nechcem, aby si sa vláčila s Mc- Carthym.“

„Ježiši, mama medvedica, skry tie pazúry. O nič nejde.“

„O nič nejde,“ zopakoval po mne. Nebola to otázka, skôr spôsob, ako vyjadriť, že mi neverí.

„Áno, o nič. Mám sa opýtať Siri na význam tejto frázy? Znamená to, že to nie je vážne. Ani trochu.“

„Preňho je.“

Zagúľala som očami. „To je jeho smola, nie moja.“

No jeho poznámka ma znepokojila. *Preňho je.*

Och, nie. Dúfam, že to nie je pravda. Áno, McCarthy mi dosť často píše, ale snažila som sa neodpisovať, pokiaľ nešlo o narážky na sex. Keď mi poslal link na vtipné video, neodpísala som ani LOL, len aby som mu nedávala falošné nádeje.

Ale... možno som sa o našom flirte nevyjadrila tak jasne, ako som si myslela.

„Ide mi na nervy, že sa stále tvári ako zaľúbené šteniatko.“ Jake naštvane pokrútil hlavou. „Kvôli tebe sa nedokáže sústrediť na tré- ningoch.“

„A čo ja s tým?“

„Sme uprostred konferenčnej ligy. Viem, o čo ti ide, Jensenová, a musíš s tým prestať.“

„S čím?“

„So zahrávaním s McCarthym. Povedz mu, že oňho nemáš záu- jem, a už sa s ním nestretávaj. Koniec.“

Pobavene som našpúlila pery. „Och, oci. Ty si taký prísny.“

„Nie som tvoj ocko.“ Znovu nadvihol kútiky úst. „Ale mohol by som byť, keby si chcela.“

„Fuj. Nebudem ťa v posteli volať ocko.“

A keďže Stacy je skvelá v zlom načasovaní, objavila sa pri našom stole vo chvíli, keď mi tie slová vyšli z úst.

Zapotácala sa a plná tácka v rukách sa jej zachvela. Lyžičky zaštrngali. Uhla som sa v očakávaní spŕšky horúcej kávy. Našťastie, Stacy sa rýchlo pozviechala a zabránila katastrofe.

„Káva a koláčik!“ vyhlásila radostne, akoby ma nepočula.

„Vďaka, Stacy,“ povedal Jake. „Ospravedlňujem sa za hlúpe reči svojej priateľky. Aspoň chápeš, prečo ju nebrávam často do spoločnosti.“

Stacy sa zapýrila a zdupkala.

„Tými tvojimi sexuálnymi fantáziami si ju vydesila na smrť,“ informoval ma a zaboril lyžičku do koláča.

„Prepáč, ocko.“

Odfrkol počas žuvania a z úst mu vyletelo niekoľko omrvínok. Vzal si zo stola servítku. „Na verejnosti ma takto nevolaj.“ Oči mu šibalsky zažiarili. „Nechaj si to na neskôr.“

Druhý koláč – podľa vzhľadu pekanový – zostal nedotknutý na tanieri pred mnou. Radšej som sa načiahla za kávu. Potrebovala som ďalšiu dávku kofeínu, aby sa mi vyostрили zmysly. Nepáčilo sa mi, že tu sedím s Connelym. Čo keby nás niekto uvidel?

„Alebo si to nechám pre McCarthyho,“ podráždila som ho.

„Nie, to nerob.“ Prehltol ďalší kúsok koláča. „Rozchádzaš sa s ním, zabudla si?“

Fakt by sa mi mal prestať miešať do lúboštného života. „Ty za mňa nerozhoduješ. Ak budem chcieť s McCarthyom chodiť, tak s ním budem chodiť. Ak s ním nebudem chcieť chodiť, tak nebudem.“

„Okej.“ Pomaly prežúval a preglgol. „Chceš chodiť s McCarthyom?“

„Chodiť nie.“

„Dobre, takže si rozumieme.“

Našpúlila som pery a rýchlo si odpila kávy. „Hmmm. Nepáči sa mi, že si rozumieme. Asi zmením názor... mala by som sa ho opýtať, či nechce byť mojím frajerom. Nevieš, kde zožením zásnubný prsteň?“

Jake prelomil vidličkou polevu koláča. „Nezmenila si názor. Prestal ťa baviť päť minút po tom, ako si sa s ním prvý raz vyspala. Sú len dva dôvody, prečo s ním stále šukáš – buď sa len nudiš, alebo nás chceš sabotovať.“

„Nehovor.“

„Hej. Pri ničom dlho nevydržíš. A poznám McCarthyho – je to dobrý chalan. Zábavný, milý, ale tým sa to končí. Tebe milý chalan nestačí.“

„Znovu rozprávaš, akoby si ma dobre poznal.“

„Viem, že si dcéra Chada Jensena. Viem, že by si využila hocijakú šancu pomotať hlavu mojim hráčom. A viem, že o pár týždňov pravdepodobne budeme hrať vo finále proti Briaru a víťaz automaticky postúpi na národný turnaj...“

„Ten postup je náš," zaštebotala som.

„Chcem, aby sa moji chlapci počas zápasov sústredili. Všetci vravia, že tvoj otec je férový hráč. Dúfal som, že to isté platí aj o jeho dcére." Nesúhlasne tlŕoskol. „A ty sa namiesto férovej hry zahrávaš s chudáčikom milým McCarthyom.“

„Nezahrávam sa s ním," rozhorčila som sa. „Občas sa stretneme. Je to zábava. Viem, že tomu nebudeš veriť, ale moje rozhodnutia nemajú nič spoločné s otcom ani s tímom.“

„No ja sa rozhodujem s ohľadom na tím," odvetil ostro. „A rozhodol som sa, že sa budeš od mojich chlapcov držať bokom.“ Prehltnol ďalší kúsok koláča. „Doriti, to je dobrota. Dáš si?" nastavil mi vidličku.

„Radšej umriem, ako jesť tou vidličkou.“

Zasmial sa. „Ochutnám aj ten pekanový. Čo ty na to?“

Zízala som naňho. „Ty si si ten hlúpy koláč objednal.“

„Fíha, dnes si nejaká podráždená, sexica. Asi by som bol aj ja, keby sa na mňa niekto vykašľal.“

„Nevykašľal sa na mňa.“

„Ako sa volá a kde býva? Mám mu rozbiť hubu?“

Zaškrípala som zubami.

Ochutnal nedotknutý koláč predou mnou. „No doriti, tento je ešte lepší. Mmmm. Och, to je lahôdka.“

Kapitán harvardského tímu odrazu blažene vzdychal a stonal ako zo scény z filmu *Prci prci prcičky*. Tvárila som sa, že o nič nejde, no to zradné miesto medzi mojimi stehnami malo vlastný rozum a pri Connellyho sexi zvukoch divoko pulzovalo.

„Môžem už ísť?“ zavrčala som. Počkať. Prečo si pýtam povolenie? Nikto ma tu nedržal nasilu. Nemohla som poprieť, že ma jeho spoločnosť celkom baví, no obvinil ma, že spávam s hráčom jeho tímu len preto, aby som pripravila Harvard o šancu poraziť Briar.

Svoj tím síce milujem, no nie až tak.

„Jasné. Choď, ak chceš. Ale najprv napíš McCarthymu správu, že s ním končíš.“

„Prepáč, Jakey. Ty mi nebudeš rozkazovať.“

„Ale budem. Potrebujem, aby sa McCarthy na zápase sústredil. Ukonči to.“

Tvrdohlavo som vytrčila bradu. Iste, mala by som si s Joshom vyskúšať, ako sa veci majú. Myslela som si, že som dostatočne zdôraznila, že to medzi nami nie je vážne, no on v tom očividne videl viac, keďže ho jeho kapitán nazval zaľúbeným šteniatkom.

Nerada by som však Connellymu vyhovela. Som neskutočne malicherná.

„Nebudeš mi rozkazovať,“ zopakovala som a zasunula päťdolarovku pod šálku s nedopitou kávou. To by malo pokryť moju kávu, prepitné a emočný stres, ktorý som Stacy spôsobila. „Budem si s McCarthym robiť, čo sa mi zachce. Možno mu hneď aj zavolám.“

Jake prižmúril oči. „Vždy je to s tebou také komplikované?“

„Áno.“ S úsmevom som vykĺzla z boxu a obliekla si koženú bundu. „Dávaj si cestou do Bostonu pozor, Connelly. Počula som, že keď prší, bývajú mokré cesty.“

Tlmené sa zachechtal.

Zapla som si bundu, sklonila sa k nemu a pošepala mu do ucha: „Jakey?“ Prisahám, že zatajil dych. „Určite ti na Frozen Four podržím miesto za briarskou lavičkou.“

2

Jake

Domov som dorazil krátko po pol desiatej. O dvojizbový byt som sa delil so spoluhráčom Brooksom Westonom, sám by som si taký nemohol dovoliť. Dokonca ani so skvelou zmluvou, ktorú som podpísal s tímom Oilers. Bývame na najvyššom podlaží štvorposchodovej budovy a vyzerá to tu neuveriteľne – skvele vybavená kuchyňa, francúzske okná, svetlíky, obrovská terasa, dokonca aj súkromná garáž na Brooksov mercedes.

A nemusím platiť nájomné.

S Brooksom sme sa zoznámili pár týždňov pred nástupom do prvého ročníka na tímovej večeri v štýle „zoznámte sa so spoluhráčmi ešte pred začiatkom semestra“. Okamžite sme si padli do oka a ešte pred servírovaním dezertu sa ma opýtal, či s ním nechcem bývať. Ukázalo sa, že má voľnú izbu v byte v Cambridgeporte, a trval na tom, že za ňu nič nechce.

Dostal špeciálne povolenie, že môže bývať mimo kampusu. To je jedna z výhod, keď ste bohaté decko sponzora, ktorého dary by škole určite chýbali. Brooksov otec poľahal za pár nitiek a povolenie som dostal aj ja. Peniaze naozaj dláždia chodník.

Čo sa týka nájomného, najprv som protestoval, pretože v živote nič nie je zadarmo. No čím lepšie som Brooksa spoznával, tým mi bolo jasnejšie, že uňho to neplatí. Ten chalan nepracoval v živote ani sekundu. Má tučný zverenecký fond a všetko, čo sa mu zachce,

dostane na striebornom podnose. Jeho rodičia, alebo nejaký z ich posluhovačov, mu zabezpečili tento byt s tým, že nájomné budú platiť oni. Takže som už vyše troch rokov skúšal, aké je byť bohatým chalanom z Connecticutu.

Aby sme si rozumeli, nie som typ, čo zneužíva ľudí. Tie peniaze som mu doslova vnucoval. No Brooks ani jeho rodičia ich odo mňa neprijali. Pani Westonová sa zdesila, keď som túto tému pri ich návšteve načal. „Musíte sa sústrediť na školu, chlapci,“ povedala, „nie lámať si hlavu s platením účtov.“

Musel som sa na tom zasmiať. Účty platiť hádam od nepamäti. Prvý raz som sa zamestnal v pätnástich a od chvíle, ako som dostal svoju prvú výplatu, sa odo mňa čakalo, že budem prispievať na chod domácnosti. Kupoval som potraviny, platil si účet za mobil, benzín a za káblovku.

Niežeby sme boli chudobní. Otec stavia mosty a mama je kaderníčka a povedal by som, že patríme niekam medzi nižšiu a strednú vrstvu. Nikdy sme sa však netopili v peniazoch, preto mi bol Brooksov životný štýl proti srsti. Zaprisahal som sa, že hneď ako sa zabývam v Edmontone a NHL mi vyplatí prvý honorár, vypíšem Westonovej rodine šek za tie roky neplatenia nájomného.

Len čo som sa vyzul, zavibroval mi mobil. Vylovil som ho z vrečka a prečítal si správu od kamarátky Hazel, s ktorou som večeral v jednej z briarských luxusných jedální.

HAZEL: Dorazil si v poriadku? Leje tu ako z krhly.

JA: Práve som prišiel. Díky za večeru.

HAZEL: Za málo. Uvidíme sa v sobotu na zápase!

JA: Teším sa.

Hazel mi poslala niekoľko bozkávajúcich smajlíkov. Človek by si myslel, že je za tým viac, no ja nie. S Hazel máme čisto platonický vzťah. Poznáme sa od základnej školy.

„Hej!“ zakričal na mňa Weston z obývačky. „Už na teba všetci čakáme.“

Vyzliekol som si bundu. Hneď ako sme sa prisťahovali, Brooksova mama sem poslala interiérového dizajnéra, aby sa postaral o všetko, na čo tento chalan vôbec nemyslel, ako vešiak, skrinka na topánky, odkvapkávač na riad.

Odložil som si veci na chodbe a vošiel do hlavnej miestnosti. Byt má spojenú obývačku s jedálňou a naši spoluhráči sa rozliezli po celom priestore. Niekoľkí sa usalašili na barových stoličkách za kuchynským ostrovčekom.

Poobzeral som sa okolo seba. Nezišli sa tu všetci chalani zo súpisky. Čo už. Toto stretnutie som zvolal na poslednú chvíľu. Cestou z Hastingsu som premýšľal nad Brenninými poznámkami o Frozen Four a o tom, ako rozptyľuje McCarthyho. To ma priviedlo k premýšľaniu o ostatných veciach, ktoré môžu môj tím rozptyľovať. Som veľmi akčný človek, preto som napísal správu celému tímu: *Stretnutie tímu u mňa, hneď teraz.*

Prišlo ich takmer dvadsať— dosť na to, aby mi do nozdier udrela kombinácia sprchovacích gélov, kolínskych a potu tých idiotov, ktorí usúdili, že pred návštevou sa netreba osprchovať.

„Ahojte,“ privítal som ich. „Vďaka, že ste prišli.“

Vyslúžil som si niekoľko prikývnutí, zopár „v pohodičke“ a všeobecné súhlasné zahmkanie.

Jeden z tých, ktorí sa nevyjadrili, bol Josh McCarthy. Opieral sa o stenu pri hedom koženom gauči a pohľad mal prilepený na mobil. Z jeho postoja vyžarovala frustrácia, plecيا mal napäté.

Brenna Jensenová mu ešte asi stále ovládala vtáka. Pri tej predstave som musel potlačiť svoju vlastnú frustráciu. Ten chalan by nemal mrhať svojím drahocenným časom. McCarthy je druhák a nevyzerá zle, no rozhodne nepatrí do Brenninej ligy. Tá baba je fakt kus. Musel som uznať, že je to jedna z najsexi žien, aké som kedy stretol. A má poriadne podrezaný jazyk, ktorý občas treba umlčať. Možno bozkom... možno vtákom, ktorý by sa jej kĺzal medzi červenými perami.

Doriti. Odohnal som tú myšlienku. Áno, Brenna je krásna, no zároveň priveľmi rozptyľuje. Svedčil o tom aj fakt, že odkedy som vošiel, McCarthy neodtrhol zrak od mobilu.

Nahlas som si odkašľal. On a niekoľko ďalších chalanov, ktorí takisto zírali na displej, pozrelo mojím smerom. „Skrátim to,“ oznámil som im.

„To by si mal,“ ozval sa Brooks z gauča. Mal na sebe len čierne tepláky. „Kvôli tebe som nechal v posteli pipku.“

Zagúľal som očami. Samozrejme, že Brooks s niekým šukal. Vždy s niekým šukal. Niežeby som mal čo hovoriť. Aj ja som si sem vodil kopu báb. Až som ľutoval susedov pod nami, že musia stále počúvať to behanie hore-dolu po schodoch. No mohli byť radi, že nežúrujeme. Žúry sú naprd – kto by túžil po zdemolovanom byte? Na to sú predsa domy bratsiev.

„Čo nepovieš?“ zagánil naňho Dmitry, náš najlepší obranca. „Aj ja som kvôli tomuto stretnutiu odišiel z postele. Prázdnej postele. Pretože som unavený ako kôň.“

„To sme všetci,“ ozval sa tretíak ľavý krídelník Heath.

„Áno, D., vitaj v klube unavených,“ doberal si ho štvrták Coby. Vybral som sa do kuchyne po fľašu vody. Áno, tento mesiac bol náročný. V každej konferencii zúрили turnaje, čo znamenalo mesiac najsúťaživejšieho hokeja, aký si viete predstaviť. Všetci sme súperili o automatický postup do národného turnaja, a keby sa nám to nepodarilo, dúfali sme aspoň v dostatočné skóre na výber do finále. Závisela od toho celá sezóna.

„Áno,“ súhlasil som a otvoril fľašku. „Sme unavení. Sotva udržím na prednáškach otvorené oči. Som samá modrina. Žijem len touto play-off. Každý večer pred spaním premýšľam nad stratégiou.“ Odpil som si. „Ale tomuto sme sa upísali a zaslúženú odmenu máme na dosah. Zápas proti Princetonu bude najťažší, aký sme v tejto sezóne zažili.“

„Princetonu sa nebojím,“ povedal Coby s arogantným úškrnom. „Tento rok sme ich už nabili.“

„To bolo na začiatku sezóny,“ podotkol som. „Odvtedy nabrali sily. Vyhrali štvrťfinále proti Unionu.“

„No a?“ mykol Coby plecami. „Aj my sme vyhrali vo štvrťfinále.“

Isteže. Minulý víkend sme odohrali najlepší zápas. No teraz sme už boli v semifinále. Už ide do tuhého.

„Tu už nepostupujú dvaja z troch," pripomenul som im. „Toto je jednoduché vylúčenie. Keď prehráme, môžeme to zabaliť."

„Po takej skvelej sezóne?" povedal Dmitry. „Do národného turnaja nás vyberú, aj keby sme sa nedostali do finále konferencie."

„Stavíš na to celú našu sezónu?" vyzýval som ho. „Nechcel by si to mať radšej isté?"

„No jasné, ale..."

„Nijaké ale," skočil som mu do reči. „Nebudem riskovať a spoliehať sa, že naša sezóna možno postačí na postup. Ale urobím všetko pre to, aby sme tento víkend nakopali Princeton do zadku. Chápeme sa?"

„Áno, pane," zamrmal Dmitry.

„Áno, pane," ozvalo sa zopár ďalších hlasov.

„Vravel som vám, že ma nemusíte volať pane. Ježiš."

„Chceš, aby sme ťa volali Ježiš?" zažmurkal Brooks nevinne.

„Nie. Chcem len, aby ste vyhrali. Chcem, aby sme vyhrali." Už nám veľa nechýbalo, takmer som cítil chuť víťazstva.

Doriti, už som si ani nespomínal, kedy naposledy vyhral Harvard šampionát NCAA. Počas môjho pôsobenia určite nie.

„Kedy sme naposledy vyhrali Frozen Four?" opýtal som sa Aldricka, nášho tímového štatistika. Má mozog ako encyklopédia. Pamätá si každý dátum týkajúci sa hokeja, aj ten nepodstatný.

„V roku tisícdeväťstoosemdesiatdeväť," vyhrkol.

„V osemdesiatom deviatom," zopakoval som. „Už tridsať rokov sa nemôžeme nazývať národnými šampiónmi. Beanpot sa neráta. Finále konferencie sa neráta. Musíme sa sústrediť na najväčšiu výhru."

Znovu som sa poobzeral po miestnosti. Naštvalo ma, že McCarthy znovu civie do mobilu. Ani sa s tým netajil.

„Vieš, čo sa dialo s mojím vtákom, keď si nám napísal?" zagánil Brooks. „Prirátaj k tomu aj čokoládový sirup."

Niekoľko chalanov zahúkalo.